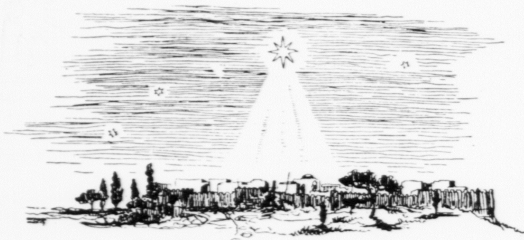

RUTH

Eftir Jonu Henriksen

Seint giftist hon. Eingin hevði vantað það, og allarmínst hon sjálf. Hevði hildið hús fyri pápan og systkini. Mamman hevði altíð verið sjúklig, sum oftast lá hon, og öll vistu, at leingi fór hon ikki at verða verandj hjá teimum. Ruth royndi at hjálpa, har hon kundi, og ógvuliga ung var hon, tá hon varð álitid í húsinum.

Eina náttina vaktu tey hana; mamman vildi tosa við hana. Hjartkipt og fjáltrandi fór hon upp, viss í, at hetta fór at verða farvæl, og so var. Mamman var so merkiliga broytt, orkaði ikki at tosa, teskaði. Ruth legði seg á knæ við hövðinum á bringuni á mammuni.

«Kæra, elskaða Ruth, mamma vil so fegin takka tær fyri alt, tú hefur gjørt fyri mammu. Frá tú dugdi á at skyna, hefur tú hjálpt mammu, altíð glað, altíð við tí góða. Tá Harrin nú vil hava mammu heim, so vil Hann eisini syrgja fyri tykkum, og tí, elskaða barn mitt, krevur mamma einki av tær, einki lyfti viðvíkjandi framtíðini, tú skalt hava loyvi at liva liv titt».

Mamman mátti hvíla seg eina løtu, so helt hon áfram at teska, eitt bývandi móðurharta, sum við kærleikans ófátaligu styrki helt fast við livið nökur bil. Tað var so nógv, hon hevði at siga elstu, 14 ára gomlu dóttur síni og tíðin var so stokkut.

«Ruth, barn mitt. Eitt fáa vit loyvi at fáa við okkum frá hesi fold, og tað eru börn okkara og öll okkara kæru, minst til hetta, elskaða dóttir mín, halt fast við tín fedranna Guð» var tað seinasta, hon segði.

Sárur og meinur var saknurin, men Ruth royndi av öllum alvi at vera sum ein mamma fyri tey. Alt vanligt húsarbeiði dugdi hon, tað fall henni kett, hon elskaði pápan og systkini, hevði altíð verið um tey, men tung var hon álikavæl. Nú var eingin mamma at fara til við öllum trupulleikum, hon, sum var miðdepilin í öllum — hon, sum við óndaligum kærleika hevði stýrt heimið, var burtur, og hóast konufólkin í ætlini hjálptu og vóru ógvuliga fitt, kendi Ruth seg so einsamalla, hon mátti sanna, at eingin er sum mamman.

Árini gingu, systkini vuku til, giftust — elsti beigginn inn, men Ruth varð verandj í barnaheiminum, altíð til reiðar við eini hjálpandi hoat til öll.

So eitt kvöldið kom ein maður til pápan at biðja um hana. Ein múgvandi einkjumaður við 2 smágentum. Pápin játtaði fegin, og hann var ikki einsamallur um at vera glaður, systkini og öll ættin fróddust, tí öll untu tey henni eina góða giftu, hon, sum hevði ofrað seg fyri heim sitt. Men Ruth var illa við. Hon hevði ongantið hugsað sær, at hon fór at giftast; hvør vildi hava eina gentu við einum pápa og 3 smáum systkjum, og nú var hon eldri, og so at koma inn í eitt so ríkt hús. Æltin var millum tær fremstu í landinum, átti jörð og hús nógvur staðir. Hon kendi tey bert av útsjónð sjálvandi; hennara leiðir vóru ikki teirra. Dávid var av vakrastu monnum, hon mintist eitt kvöldið, hon hevði verið eftir vatni, tá komu hann og konan framvið. Yndislig var hon, og góð sá hon út. Alt Betlehem syrgdi og hevði samkenslu við húsinum, tá hon doyði; tí nógv gott hevði hon gjørt, og nógvum hevði hon hjálpt.

Tað mátti hava verið Dávidi ein dyggur smейtur, tá hann misti hana. Hann kundi havt fingið sær eina vakra konu aftur, men sjálvandi vildi hann aldri gloyma sín fyrsta kærleika, sum var hansara einasti, og tí hevði hann 5 ár aftaná valt sær hana; eldri, vanlig av útsjónð og ikki úr teirra samfelagsstætti, við reinum orðum eina, ið ongantið kundi taka sessin hjá fyrru konuni ella káma minnið um hana.

Ólýðin móti pápanum vildi Ruth ikki vera, hon giftist og flutti til mannin. Vermóðirin stóð fyri húsarhaldinum. Hetta dámdi Ruth sera væl, tí dagliga gongdin í húsinum var sjálvandi heilt óðrvisi, enn hon var von við, men hon gav seg ikki út fyri meira enn hon var, og öll vóru góð við hana, serliga smágenturnar. Maðurin var ógvuliga tigandi. Ruth helt ikki, at hann var misnógður við seg, og meira kravdi hon ikki, men tann dagin hon fekk vissu fyr, at hon bar barn undir belti, hevði hon fyrri fyrsu ferð kenslu av, at hon var

kvinna eins og hinar, annars hevði hon altíð verið uttanfyri, hevði verið mest sum áskoðari til lívið. Hon var knappliga vörðin so rík. Sum hon var Harranum takksom fyri hetta, aldri hevði hon livað honum so nær sum í hesu tíð. Tað var sum stóð himmalin opin fyri henni. Hon kendi onga angis, einki ónt kundi henda henni. Hin Alvaldandi var við henni, og hon hvíldi trygg í hondum Hansara.

Eina myrka nátt fœddi hon son.

Gleðin var uttan mark í öllum húsinum, nú var sonurin horin í heim til alt ríkidömið.

Stíll og glað rœkti Ruth barn sitt. At sita við honum í örmunum var tað besta hon visti, so ofta sum gjørligt var hon hjá soninum, ja, ofta fór hon upp um náttina at sita hjá honum, tað var, sum kundi hon aldri vera nógv saman við honum, og álikavæl hjálpti hon neyðstöddum sum ongantið fyrr. Takksemið hennara móti Harranum fyri hesa dýru gávu, hon hevði fingið, gjörði, at hon arbeiddi fyri Hann sum aldri áður, tað var, sum hon við hjálpssemi sínum vildi gera eitt sindur fyri alt tað nógv, hin Alvaldandi hevði givið henni. Ongantið hövdu eygu hennara so klárliga sæð, hvar hon skuldi hjálpa, og nógvum hevði hon at veita eina hjálpandi hond, tí tey báðu nú í Jerusalem eitt skifti, tí stóra fátæka staðnum, vóru flutt bein aftaná, drongurin var fœddur.

Ein dagin komu boð til Ruth, at tann elsti í ætt hennara, Rakul, lá fyri deyðanum og vildi fegin siggja hana og sonin. Dávid var ikki heima, men vermóðirin bað hana bara fara, men drongin dámdi henni ikki at lata, tí tíðirnar vóru so ófriðarligar, og nógvir ránsmenn lógu framvið veginar. Hesum boygdi Ruth seg fyri, hon fekk nakrar tænarar við og avgjört var, at hon, tá vitjanin var av, skuldi fara til Betlehem, tí nú fóru tey at flyta aftur hagar.

Ótarnað komu tey til ta lilla, fjar-skotnu bygðina, har Rakul býði, men hin gamla kvinnan var ógvuliga hörm, tí barnið ikki var við. Beint áðrenn hon slóknaði, segði hon fleiri ferðir: Hvi hevði tú hann ikki við? Hvi, tú skuldi havt hann við.

Ruth var ógvuliga kedd av hesum, men hini uggaðu hana, Rakul var í órviti, tað nyttaði einki at greiða henni frá nøkrum.

So var Ruth á heimveg. Nakað áðrenn tey komu til Betlehem, móttu tey eina náttina einum ungum manni við konu og einum litlum dreingjabarni. Tey heilsaðu og tosaðu eitt sindur saman. Ruth hugdi at barninum; hon var so kedd, at hon ikki sá eyguni á tí, tí vakrari barn hevði hon ongantið sæð, tað var nakað so fríðsælt yvir andlitinum, ja, tað var, sum merkti hon Harran so nær. Hon gav teimum gávu til sonin, og tá náttin var heldur köld, fór hon úr sínum vakra bláa kyrtili og legði hann um akslarnar á teirri ungu konuni.

So komu tey til Bellehems. Ruth skundaði undir tænararnar, longsul-in eftir barninum kendist so svárur. Bygðin lá sum útdæyd, eingi fólk sóust, hetta var lögdið, og fyri Ruth var tað, sum hoyrði hon grát ymsastadni frá. Kundi tað hera til? Hon hugdi at tænarunum og sá, at teir eisini vóru illa við. Knappliga rópti onkur, rópti sum í stórari neyð og pínu. Tað var ein kvinnuródd. Ruth gekk eftir ljóðinum og menninir við henni. Í teirri næstu gótuni stóðu nökur fólk og framman fyri teimum ein kvinna. Hon hevði knýttáð hond móti himlinum. Hvat var tað? Hótti hon hin Alvalvanda, var hon púra vitleys? Nú snúði hon sær á, og Ruth sá, at tað var Judith, ein ung kona úr staðnum, hon hevði átt son samstundis sum hon.

«Góða Judith, hvat bagir tær, hvat er áfatt?» Ruth tók í hana, men við einum orðandi látri varð hon skógvað burtur.

«Bannaður, bannaður veri Harrin, Hann hefur skyldina, eingin annar».

Forfærð starir Ruth at henni. Hevur ein illur andi tikið bústað í henni.

«Hygg bara forfærð at mær, tú kemur av ferð og veit einki, púra einki, nei púra einki».

Onkur kemur og tekur Judith og fer avstað við henni, men hon slitur seg leysa og rennur yvir til Ruth.

«Tey siga, at Betlehem er signað fram um allar aðrar bygðir í Júdeu, tí Messias skal fœðast her, og Hann

